

нѣ безъ да бжде усьвършено. Лудовикъ XI развѣди тоязъ занаятъ въ Франца. Той выка отъ Италія работници, съ помощьта на които Вилгелмъ Брисонетъ устрои въ Лионъ кѣщи за направата на коприняни платове размѣсени съ злато и сръбро. Съ писма патенты издадени отъ Орлеанъ, на 23 Декемврія 1466 л., тойъ князь опрѣдѣля управително въ Лионъ еднѣ фабрикъ за стофы съ злато и коприна, “която бѣше вѣке начала да работи;” и за да насърди тѣзъ майсторія, той заповѣда еднѣ бирь отъ две хыляды лиры турскы да ся расхвърля всякъ годинѣ върху Лионскыти жителе, — “за да плащатъ въ реченити занаяти на майсторети и на работницити, что довождатъ, и неизбѣжныты нѣчта на шярилницити.” Той ослободи вѣтъра за дванадесять години отъ всякаквы даванія и плащанія, всичкыти работници, на които работата ся залавяше по нѣгдѣ-си до майсторіята на коприната.

Четыре години по-сетѣ, въ 1470 л., една колонія Италіанскы работници ся засѣдя въ Туреъ, и основа тамъ фабриктѣ, что ся е задръжала и до днесъ; най-послѣ то бы около излазъ на сѣщій вѣкъ, что посадиха пръвѣ пѣтъ чърници въ Франца; хората гледаха още, въ 1802 л., въ Аланъ, при Монтелимартъ, първото отъ тѣхъ дървие, което ся бѣше хранило отъ Французска земя.

Безъ да ся гледа на тоязъ явенъ успѣхъ, на фабриката у Франца много врѣмя бѣше мѣчно да ся задръжи ако и да не насповиваше на трѣбеніето, зачто нѣкои платове, както стофыты съ злато, сръбро и коприна, на които употребеніето бѣше много тогасъ по всичкыти праздници, дохождаха май вситы отъ чюжды страны. Францискъ I^и посочи, съ писма патенты отъ 2 Декемврія 1536 л., твърдѣ голѣмы добывкы на Генуезскыты и на чюждыты работници, които идяха да ся засѣдатъ въ Лионъ. Опыть-тѣ на Лудовика XI бы май безплоденъ; Францискъ I^и по-благополученъ въ своето прѣдпріятіе. Двама Генуезци, Стефанъ Тюркетій и Бартоломей Наричъ, показаха примѣра; тѣхныты голѣмы придобывкы насърдчиха бържѣ подобници: порѣвнуваніето быде обще, и копринарското рѣкодѣліе, развито отъ дарбата и постоянството на фабрикантити, поддържано отъ закрываніето на царіети и исправницити, порастна бържѣ голѣмо и вървѣ къмъ това първенство, което направи цѣлый свѣтъ да плаща на Франца, и зная да ся задръжи и до днесъ,

Обаче Генуеската фабрика бѣше едно страшне надварваніе за Французскыты фабрики; нейното расчюваніе и усьвършеніето на нейныты произведенія, безпокойсваха доста Лионезското рѣкодѣліе, на което работа ся умножаваше бържѣ: тѣй виждаме, отъ 1560 л., тя да иска въспираніето на чюждыты произведенія, или понѣ наряджаніето на едно голѣмо мыто при влазваніето имъ у Франца. Тѣя исканія непослушеваше управленіето.